

паше смутенъ рѣдкитѣ си руси мустачета и от-
върщаше повѣрително:

— То, свато, на мене да остане, и азъ не
смѣтамъ кой знай що, ама групата, знаешъ . . .

Веднажъ Гошо, голѣмото момче на Кабака,
бѣше се посѣкълъ съ брадвата. Кръвта не спи-
раше и трѣбваше да го отведатъ въ града на
лѣкарь. Трѣбваха му сто лева, а никой нѣмаше да
му заеме. Тѣкмо когато се върщаше отчаянъ,
срещна го Димитъръ Гочоколевъ и съ една дума
му ги наброи. Сетне Кабакътъ продаде теличката,
посрещна разноскитѣ за лѣкуването, но нали то-
газъ не му отказа . . .

— Буржуа е, — каза веднажъ той, — ама
комшия е, помага, не може да му се отрече . . .

Наблизо, отдѣсно, се виждаха полуразруше-
нитѣ стени на стария кантонъ. Шосето чезнѣше
въ здрача на лунната нощъ. Телеграфнитѣ стѣл-
бове стърчаха като часовои и дългитѣ имъ полу-
сѣнки разрѣзваха шосето на равни кжсове. Още
единъ часъ пжтъ и Кабакътъ ще бжде у дома си.
Вжщи нѣма нищо за ядене, а той е приглад-
нѣлъ като вълкъ. Трохи отъ царевичния хлѣбъ
още се намираха изъ гѣнкитѣ на пояса му но той
съ отвърщение си спомняше за тѣхъ. Искаше му
се да срѣбне нѣщо топличко — я чорбица, я млѣ-
чице . . . Утре . . .

Кабакътъ не свари да помисли, какво щѣше
да прави утре. Двама души изкочиха мигновено
предъ него.

— Стой! — рече единиятъ съ присторено
продранъ гласъ и замахна съ тоягата си. Ударътъ
попадна върху врата му.

— Убиха ме! — извика Кабакътъ, разпери
ръце, като да се улови ъ нѣщо спасително, пристж-
ли и грохна върху отжпканата трева край изкопа.